

Arrest

nr. 249 352 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DESMET
Molenstraat 10/1
8790 WAREGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DESMET en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 25 september 2019, verklaart er zich op 1 oktober 2019 vluchteling.

1.2. Op 24 september 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 25 september 2020 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en op 23 maart 1985 in Naguanagua (Carabobo) geboren te zijn. In 2011 kocht u een appartement in Naguanagua, daar woonde u tot u eind mei 2017 naar Chichiriviche (Falcón) vertrok. U bleef daar vervolgens tot u op 15 november 2017 naar Arica in Chili vertrok. Daar bleef u bijna twee jaar, tot uw vertrek naar België op 24 september 2019.

In 2007 begon u te werken bij Colgate. U combineerde uw werkzaamheden daar gedurende enkele jaren met studies aan de universiteit. Bij Colgate oefende u doorheen de jaren verschillende functies uit. Op termijn was u verantwoordelijk voor enkele productielijnen.

In december 2016 vond bij Colgate een grote vergadering plaats. Daarop werd aangekondigd dat het management zou worden geherstructureerd. De directrice kondigde aan dat het bedrijf zich op één lijn moest zetten met de regering. Over uw afdeling werd verteld dat alle werknemers over een carnet de la patria zouden moeten beschikken. Bij de vragensessie na de verschillende toespraken stak u als eerste uw hand op. U ging niet akkoord met de verplichting van de carnet de la patria en verklaarde dat op dat moment openlijk. De dag erna, een vrijdag, ging u nog werken. De maandag daarop stond uw naam op een lijst van werknemers die op onbeperkt verlof werden gezet. Iedereen die tegen de carnet de la patria was werd op onbeperkt verlof gezet. U vermoedde dat het om zo'n 300 van de 900 werknemers gaat. De officiële reden voor het onbeperkt verlof was een gebrek aan grondstoffen.

Daarna begon u deel te nemen aan protesten tegen de algemene problemen in Venezuela. In totaal nam u deel aan drie of vier protesten. Het eerste protest waar u aan deelnam vond plaats op 23 januari 2017, het laatste op 15 mei 2017. Op dat laatste protest, in Tazajal, Naguanagua, waar u woonde, raakte u gewond. Er namen zo'n 35-40 mensen deel aan het protest. U werd geraakt door een traangasgranaat en viel op de grond. Colectivos begonnen u te slaan en te schoppen. U werd naar het ziekenhuis gebracht. Daar bleef u zo'n 5 à 7 dagen. Op een dag werden twee andere gewonden die op dat moment in het ziekenhuis lagen na deelname aan een protest door colectivos meegenomen. De arts hielp u om te ontsnappen op het moment dat ze de tweede persoon aan het wegbrengen waren. U werd eerst met een ziekenwagen tot bij uw auto gebracht, samen met uw moeder en oom reed u dan naar Chichiriviche. Op 17 mei 2017 kreeg u een oproepingsbrief van de socialistische partij. In juni kreeg u nog één. U wordt erin opgeroepen om naar het revolutionair centrum te gaan.

In Chichiriviche verbleef u bij uw oma. De eerste maanden kwam u niet buiten. Tot u op 8 september 2017 naar Valencia ging om bij Colgate uw ontslagbrief en een cheque te gaan ophalen. U ging terug naar Chichiriviche en begon er buiten te komen. U werkte er ook, u repareerde moto's, tot u op 15 november 2017 naar Arica in Chili vertrok. Daar werkte u als veger en later als mecanicien en 's avonds als afwasser in een casino. Uiteindelijk verliep uw Chileens werkvisum. U was van plan terug te keren naar Venezuela maar kwam te weten dat u daar gezocht werd. Via uw advocaat ontdekte u dat er in Venezuela een aanklacht tegen u bestaat voor diefstal.

U keerde niet meer terug naar Venezuela maar vertrok op 24 september 2019 van Chili naar België. Op 25 september 2019 kwam u hier aan. Op 1 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten voor. Uw Venezolaans paspoort, identiteitskaart en rijbewijs. Diploma's Engels en technicus metallurgie. Uw Colgate werknemerskaart en referentie. Twee brieven van de Partido Socialista Unido de Venezuela (PSUV). Uittreksels van uw bankrekening. Een uittreksel uit het woonregister. Een medisch rapport, een aanklacht voor diefstal, de eigendomstitel van uw appartement. De betalingen voor uw visumaanvraag, een uitzettingsbevel van Chili. Een reiscertificaat van PDI Chili uit 2010. Een verlopen Venezolaans paspoort. Een Chileense identiteitskaart voor vreemdelingen. Drie bankkaarten en foto's van uzelf in een casino.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart dat u de nationale politie vreest. Als u terugkeert moet u naar de gevangenis.

Vooreerst, gevraagd wat u concreet vreest bij terugkeer naar Venezuela, antwoordt u: "Ik ga naar de gevangenis (CGVS, p. 9, punt 91)", later herhaalt u hetzelfde (CGVS, p. 18, punt 224). U vreest de nationale politie (CGVS, p. 9, punt 93 & p. 17, punt 215). Uw problemen met de Venezolaanse autoriteiten begonnen op de vergadering in december 2016 bij Colgate, waar u zich uitsprak tegen het regeringsgezinde beleid (CGVS, p. 12, punt 138). Op 15 mei 2017 geraakte u gewond bij het laatste protest waar u aan deelnaam en vreest u gearresteerd te worden als gevolg van uw deelname aan dit protest (CGVS, p. 8, punten 86-87). Het is dan zeer opmerkelijk dat u sindsdien uw Venezolaans paspoort verlengen en legaal uit het land vertrekken (doc. 1), een Venezolaanse identiteitskaart aanvragen (doc. 2), en tot 15 november 2017 in Venezuela blijven zonder verdere problemen (CGVS, p. 8, punten 88-91). Gevraagd of er problemen waren bij het verlengen van uw paspoort verklaart u enkel dat het lang wachten was (CGVS, p. 7, punten 83-84). Verder bleef u nog een half jaar in Venezuela, na het laatste protest. U werkte er zelfs (CGVS, p. 15, punt 189). Gevraagd waarom u in die periode nooit bent opgepakt antwoordt u: "Omdat ik 125km zat van waar ik normaal woonde (CGVS p. 17, punt 216)." Echter, gevraagd of u dan niet enkel lokale problemen hebt, met de lokale politie en dus niet in het hele land antwoordt u: "Nee. De politie is één entiteit, die hebben één computersysteem. In alle staten ben ik zeer kwetsbaar. Dat ze me zouden oppakken voor iets dat ik niet heb gedaan (CGVS, p. 17, punt 217)." **Dat u, door zich bij Colgate uit te spreken tegen de Carnet de la Patria en door uw deelname aan protesten, de nationale autoriteiten van Venezuela zou vrezen is gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk.**

Bij Colgate verklaart u problemen te hebben doordat u weigerde een Carnet de la Patria te gebruiken, iedereen die dat deed werd op onbepakt verlof geplaatst (CGVS, p. 8, punt 85 & p. 11, punt 130). U verklaart eerst dat het om 150 mensen gaat (CGVS, p. 9, punt 103), later hebt u het dan weer over een driehonderdtal (CGVS, p. 12, punten 139-140). Bovendien dient opgemerkt te worden dat u uw stelling op onbepakt verlof te zijn geplaatst niet staakt met enig document. Ook van uw ontslag legt u niets voor, uit de brief van Colgate van 8 september 2017, staat immers dat u op dat moment nog steeds voor hen werkzaam was.

Dat zo'n groot aantal van de werknemers van een Amerikaanse multinational geschorst zou worden na inmenging van de Venezolaanse overheid in dit bedrijf is voorts zeer opmerkelijk. Er kan dan ook verwacht dat hierover informatie zou terug te vinden zijn. Echter blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt louter dat Colgate in die periode, net als andere multinationals die in Venezuela werkzaam zijn, bezuinigingen moest doorvoeren. Veel werknemers van multinationals werden, zoals u, op – gedeeltelijk – betaald verlof gestuurd, dit in afwachting tot de economie betert en zij hun werknemers terug kunnen inzetten. Velen, zoals u, konden ook kiezen voor een vrijwillig ontslag met ontslagvergoeding (CGVS, p. 7, punt 72). Dat u uw job verloor door de Carnet de la Patria te weigeren, in plaats van door economische bezuinigingen zoals wordt gemeld in internationale media, is een loutere bewering die u op geen enkele manier staakt. Dat u voor die periode van onbepakt verlof nog betaald geweest bent (CGVS, p. 12, punt 144) en bovendien ook een referentie kreeg van Colgate, die u fysiek bent gaan halen (CGVS, p. 7, punten 70-72) ondermijnt verder het vermoeden van politieke vervolging.

Op 15 mei 2017 geraakte u gewond bij het laatste protest waar u aan deelnaam en u vreest dat ze u willen arresteren vanwege uw deelname aan dit protest (CGVS, p. 8, punten 86-87). Toen u op onbepakt verlof werd gezet werd u kwaad, het begon u allemaal te storen, daardoor was u niet meer bang en begon u deel te nemen aan protesten (CGVS, p. 8, punt 86 & p. 12, punt 145). Wat uw deelname aan protesten betreft dient opgemerkt te worden dat de reden van uw ontslag niet aannemelijk is. Bijgevolg zijn uw motieven om te gaan protesteren dat ook niet. Bovendien legt u hier weinig consistente verklaringen over af. Op DVZ verklaarde u: "Ik was aan het protesteren tegen het feit dat ik ontslagen werd (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5)." Die verklaring is, gezien uw ontslag pas dateert van september 2017, reeds lang nadat u voor het laatst had deelgenomen aan protesten (CGVS, p. 12, punt 138), zeer opmerkelijk. Op het CGVS zegt u dan weer: "Op 12 april [2017] werd er opgeroepen om te gaan protesteren. Ik deed mee maar hield een laag profiel aan, want ik wilde mijn werk niet in gevaar brengen (CGVS, p. 8, punt 87)."

Ook over hoe u bent ontkomen aan de autoriteiten nadat u in het ziekenhuis bent terechtgekomen zijn uw verklaringen weinig consistent. U verklaart dat er samen met u nog twee mensen in het ziekenhuis lagen na deelname aan protesten, zij werden naar de gevangenis overgebracht door colectivos. Dat heeft uw moeder gezien. Op het moment dat ze de tweede persoon aan het wegbrengen waren bent u vervolgens kunnen ontsnappen met hulp van de dokter (CGVS, p. 14-15, punten 164 & 171-174). Echter, u vermeldt niets over deze nipte ontsnapping aan de colectivos tijdens uw vrije relaas. U krijgt de kans om uitgebreid te vertellen over uw problemen in Venezuela en uw motieven om het land te verlaten – wat u vervolgens ook doet – maar zegt niets over de colectivos die naar het ziekenhuis kwamen om u, en andere patiënten, mee te nemen. U zegt er louter in algemene bewoordingen: "Jammer genoeg is het zo dat in mijn land, mensen die aan protesten meedoen en dan in het ziekenhuis worden opgenomen. Dat die mensen gevangen worden gezet." En ook: "De situatie is zeer moeilijk in

mijn land. De dokter besluit dan om mij in een ziekenwagen naar mijn wagen te voeren." (CGVS, p. 8, punten 88). Ook op DVZ zegt u niets over uw ontsnapping op het laatste moment (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Uw verklaringen over uw ontsnapping uit het ziekenhuis zijn inconsistent en doen verdere twijfels rijzen over uw vluchtmotieven.

Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan uw deelname aan protesten, quod non, kan u niet aantonen als gevolg daarvan persoonlijk geïdende te worden door de Venezolaanse autoriteiten. U nam deel aan zo'n drie, vier protesten. Het waren protesten waartoe de oppositieleider van dat moment toe had opgeroepen en protesten over de algemene problemen in Venezuela. Ze hielden geen rechtstreeks verband met de problemen bij Colgate (CGVS, p. 10, punten 107 & 110 & 115). U denkt ook niet dat u op het protest van 15 mei persoonlijk geïdende werd (CGVS, p. 13, punt 160). U werd er dus lukraak geraakt en was een toevallig slachtoffer. Ook andere mensen waren er het slachtoffer van colectivos (CGVS, p. 13, punten 156-157). Het ging om een algemeen protest en u werd er niet persoonlijk geïdende maar lukraak getroffen, er is dus geen enkel verband met uw uitspraken op de vergadering bij Colgate. Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u door de autoriteiten persoonlijk geïdende werd tijdens die protesten. Het feit dat u na deze protesten nog verschillende keren probleemloos beroep heeft kunnen doen op de Venezolaanse autoriteiten voor uw identiteitsdocumenten en voor uw reis uit het land bevestigt dit.

Over uw vertrek uit Chili zegt u: "Ik wil daar nog iets over zeggen: ik moest uit Chili vertrekken omdat ik geen definitief visum had. Mijn werkvisum is vervallen. Ik was van plan naar Venezuela terug gaan. Dat is wanneer ik hoorde dat ik daar gezocht werd. Dat wist ik niet toen ik in Chili was (CGVS, p. 18, punt 219)." Dat u van plan was naar Venezuela terug te gaan ondermijnt uw aangehaalde vrees met betrekking tot de problemen bij Colgate en de problemen die uit uw deelname aan protesten voortvloeiden. U voegt toe: "Ik dacht misschien te kunnen teruggaan naar Venezuela, dat het regime het vergeten was (CGVS, p. 18, punt 220). Dit u wilde terugkeren naar Venezuela omdat u dacht dat het regime uw zaak misschien vergeten was is weinig aannemelijk. U voegt nog toe: "Maar het is bij de advocaat, als we het politiesysteem bekeken, dat ik ontdekte dat ik niet kan terugkeren naar Venezuela (CGVS, p. 18, punt 220)." U ontdekte via een advocaat dat er tegen u een aanklacht voor diefstal openstaat in Venezuela. Ook daarover verklaarde u niets wanneer u op DVZ de kans kreeg uw asielmotieven te vermelden (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5), ook tijdens uw interview op het CGVS vermeldt u dit niet in uw vrije relaas (CGVS, p. 8, punten 85-91). Het document zelf dat u hiervoor neerlegt (doc 13), is een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien bent u niet de man die op de foto staat. Uit dit loutere document kan niet afgeleid worden dat u gezocht wordt door de Venezolaanse autoriteiten wegens diefstal.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Venezolaans paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en verlopen paspoort kunnen hoogstens uw identiteit staven. Die staat niet ter discussie. In de brieven van de PSUV (doc. 10) staat louter dat u wordt opgeroepen naar het revolutionair centrum te gaan (CGVS, p. 16, punt 201). Het gaat om kopieën waarvan de authenticiteit niet vastligt. Verder kan uit deze brieven niets afgeleid worden dat de geloofwaardigheid uw relaas herstelt. Uw diploma's Engels en technicus metallurgie wijzen enkel op uw opleidingen en zijn niet relevant voor uw asielmotieven. Uw Colgate werknemerskaart en referentie staven dat u werkzaam was voor Colgate, dat staat niet onmiddellijk ter discussie. De uittreksels van uw bankrekening houden geen betrekking tot uw asielmotieven. Het uittreksel uit het woonregister kan staven waar u woonde, dat staat niet ter discussie. De eigendomstitel van uw appartement toont aan dat u eigenaar was van uw appartement, dat staat evenmin ter discussie en houdt geen betrekking tot uw asielmotieven. De drie bankkaarten die u voorlegt zijn niet relevant, de foto's van uzelf in een casino zijn dat evenmin. U hebt verschillende documenten uit Chili: betalingen voor uw visumaanvraag, een vreemdelingen identiteitskaart en een uitzettingsbevel. Die documenten kunnen staven dat u in Chili hebt verbleven, dat staat niet onmiddellijk ter discussie. Het reiscertificaat van PDI Chili uit 2010 is niet relevant voor uw asielaanvraag. Uit het medisch rapport kan niets afgeleid worden dat afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. De aanklacht voor diefstal en de brieven van de PSUV zijn hierboven reeds besproken.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw probleem bij Colgate en uw deelname aan protesten niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets>, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te

tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U bent hooggeschoold, had een eigen appartement en werd ook tijdens uw onbeperkt verlof verder betaald.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> , **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen

op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoeker zich op een gegronde vrees voor vervolging.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: zijn identiteitskaart (stuk 3), het eigendomsbewijs van zijn woning (stuk 4), zijn Curriculum Vitae en diploma's (stukken 5 en 6), rekeninguittreksels (stuk 7), twee brieven van de PSUUV (stukken 8 en 9), een brief van zijn vriend Y.Z. (stuk 10), een medisch rapport (stuk 11), een brief van zijn moeder en van zijn oom (stukken 12 en 13), een aanhoudingsbevel (stuk 14), een brief van zijn neef (stuk 15), een Chileens bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 16), een rapport van de Verenigde Naties van 16 september 2020 (stuk 17) en een kopie van zijn paspoort en visum (stuk 18).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 14 januari 2021 een aanvullende nota bij met weblinks naar de volgende informatie: het rapport *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight”* van OHCHR van juni 2018, de COI Focus *“Venezuela. Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019, de COI Focus *“Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019, het rapport *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van OHCHR van juli 2019, het *“Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2020, het rapport *“Venezuela Country Focus”* van EASO van augustus 2020 en de COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”* van 15 mei 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan de colectivos en de Venezolaanse autoriteiten te vrezen omwille van zijn deelname aan protesten tegen het Venezolaanse regime in het kader van zijn tewerkstelling bij Colgate. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers vrees voor de Venezolaanse autoriteiten wordt ondermijnd daar hij zijn paspoort kon verlengen en hiermee op legale wijze zijn land van herkomst kon verlaten, hij een identiteitskaart kon aanvragen en nog tot 15 november 2017 probleemloos in Venezuela kon verblijven; (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen

afllegt over het aantal mensen dat bij Colgate op onbeperkt verlof zou zijn geplaatst, temeer daar hij geen documenten voorlegt ter staving van zijn onbeperkt verlof en/of zijn ontslag en in de voorgelegde brief van Colgate d.d. 8 september 2017 (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wordt gesteld dat verzoeker er op dat moment nog steeds werkzaam was; (iii) verzoeker niet aantoonde dat hij op onbeperkt verlof werd gesteld omwille van zijn weigering om de Carnet de la Patria te gebruiken, terwijl uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat multinationals in Venezuela bezuinigingen dienden door te voeren waarbij werknemers op (gedeeltelijk) betaald verlof werden gestuurd of konden kiezen voor vrijwillig ontslag met een ontslagvergoeding; (iv) verzoeker uiteenlopende en onaannemelijke verklaringen afllegt over zijn deelname aan een betoging op 15 mei 2017 waarbij hij gewond zou zijn geraakt; (v) verzoekers verklaringen over zijn ontsnapping aan de colectivos in het ziekenhuis niet geloofwaardig zijn; (vi) in zoverre kan worden aangenomen dat verzoeker deelnam aan protesten, niet blijkt dat verzoeker hierdoor persoonlijk door de Venezolaanse autoriteiten wordt gevisieerd doch dat hij een eerder toevallig slachtoffer was; (vii) verzoekers verklaringen dat hij aanvankelijk van plan was om van Chili terug te keren naar Venezuela de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees ondermijnt, temeer daar het document betreffende het aanhoudingsbevel (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) een foto van een andere persoon bevat; en (viii) de overige door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij was tewerkgesteld bij Colgate sedert 2007, dat hij op een vergadering van Colgate in december 2016 protesteerde tegen het gebruik van de Carnet de la Patria, dat hij nadien op onbeperkt verlof werd geplaatst waarna hij deelnam aan een aantal protesten tegen het Venezolaanse regime. Bij zijn deelname aan een protest op 15 mei 2017 raakte hij gewond door een traangasgranaat en een aanval van de colectivos, waarna hij in het ziekenhuis werd opgenomen. Wanneer de colectivos deelnemers aan het protest kwamen ophalen in het ziekenhuis, kon hij nipt ontsnappen dankzij de hulp van zijn moeder en de dokter. In mei en juni 2017 kreeg verzoeker twee oproepingsbrieven van de Partido Socialista Unido de Venezuela (hierna: PSUV). Verzoeker verbleef na zijn ontsnapping uit het ziekenhuis in het huis van zijn grootmoeder in Chichiriviche. Nadat hij daar voldoende was hersteld, ging hij naar Chili. Wanneer hij in Chili het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, vertrok hij naar België alwaar hij onderhavig verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker stelt ingeval van terugkeer naar Venezuela de Venezolaanse autoriteiten en de colectivos te vrezen.

2.3.2.3. De ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor de Venezolaanse autoriteiten wordt vooreerst ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker op 18 juni 2019 zijn paspoort kon verlengen in de Venezolaanse ambassade te Santiago (Chili) (zie map 'Documenten', stuk 1 en notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, verklaringen 78-80). Het loutere feit dat verzoeker zijn paspoort niet verlengde in Venezuela zelf, zoals hij in zijn verzoekschrift benadrukt, doet hieraan geen afbreuk. Dat verzoeker zich tot de Venezolaanse autoriteiten wendt is immers onverenigbaar met zijn voorgehouden vrees voor diezelfde overheden zoals hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming verklaart. Dat verzoekers paspoort door de Venezolaanse autoriteiten vervolgens ook effectief werd verlengd, toont aan dat verzoeker allerminst in de negatieve aandacht van deze autoriteiten zou staan. Dit wordt overigens ook bevestigd door het feit dat verzoeker op 18 augustus 2017, nadat zijn problemen reeds zouden zijn begonnen, probleemloos een identiteitskaart verkreeg (zie map 'Documenten', stuk 2), en hij na zijn ontsnapping uit het ziekenhuis, nog tot 15 november 2017 in Venezuela verbleef zonder dat hij nog verdere problemen kende met de Venezolaanse autoriteiten en/of de colectivos. Dat verzoeker in deze periode ondergedoken leefde en herstellende was, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij in deze periode geen problemen meer kende en vervolgens het land op volkomen legale wijze kon verlaten. Dat verzoeker niet buitenkwam gedurende zijn verblijf in Chichiriviche dient te worden gerelativeerd aangezien hij verklaarde dat hij op 8 september 2017 naar Valencia terugkeerde om bij Colgate zijn ontslagbrief en ontslagvergoeding op te halen en daar hij nadien in Chichiriviche wel buiten kwam en twee moto's repareerde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, verklaring 71, p. 8, verklaring 89 en p. 15-16, verklaringen 185 en 190-191).

2.3.2.4. Wat betreft de aanleiding van verzoekers voorgehouden problemen, met name de aankondiging op een vergadering van Colgate dat werknemers een Carnet de la Patria dienden te gebruiken waartegen verzoeker protesteerde, stelt de Raad verder vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen afllegt. Aanvankelijk verklaart hij immers dat 150 personeelsleden van Colgate, net als hij, op onbeperkt verlof werden gestuurd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, verklaring 103), terwijl hij later stelt dat het om 300 personeelsleden ging (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, verklaring 140). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt: *“Na hem volgden er nog een 150-tal personen die zich ook*

openlijk uitspraken hiertegen. Na het weekend werden al die 150 mensen op onbetaald verlof gezet, dat waren de meest radicale mensen. Later ondergingen nog meer mensen hetzelfde lot. In totaal zijn er ongeveer 300 mensen die op onbeperkt verlof werden gezet.”, komt hij niet verder dan het op gekunstelde wijze trachten te verzoenen van zijn tegenstrijdige verklaringen. Eerder maakte verzoeker immers geen onderscheid tussen het aantal mensen dat als de “meest radicale” het weekend na de vergadering op onbeperkt verlof werden gesteld en de mensen die hier nadien nog aan werden toegevoegd. Dit klemde des te meer daar verzoeker het eerder in zijn verzoekschrift heeft over “150 à 200 werknemers” (p. 2 en 3).

De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt bovendien verder ondermijnd waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij nadien slechts 10% van zijn loon kreeg daar hij in de maand april 2017 slechts twee keer een bedrag van 605.977 VEF ontving terwijl hij normaal gezien 32000 VEF verdiende (verzoekschrift, p. 3 en 10). Immers, uit de voorgelegde brief van Colgate en de rekeninguittreksels (zie map 'Documenten', stukken 4 en 9) blijkt dat verzoekers maandloon 326.259,30 VEF bedroeg en dat hij in april tweemaal het bedrag van 605.977,54 VEF ontving. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat zijn periode van onbeperkt verlof *de facto* neerkomt op een ontslag, terwijl uit de door hem zelf voorgelegde documenten blijkt dat hij wel degelijk nog zijn volledige loon ontving, toont aan dat verzoeker zijn vluchtrelaas tracht aan te dikken, hetgeen de geloofwaardigheid ervan eens te meer op de helling zet.

Het voorgaande klemde des te meer daar uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat multinationals in Venezuela bezuinigingen dienden door te voeren waarbij werknemers op (gedeeltelijk) betaald verlof werden gestuurd of konden kiezen voor vrijwillig ontslag met een ontslagvergoeding. Gelet op de door verzoeker voorgelegde stukken en zijn verklaring dat hij op 8 september 2017 naar Valencia terugkeerde om er zijn referentiebrief en ontslagvergoeding te ontvangen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7 verklaringen 71-72), bevestigt het vermoeden dat verzoekers vertrek bij Colgate dient te worden gekaderd binnen deze informatie in verband met (gedwongen) bezuinigingen bij multinationals in Venezuela. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt: “Voor de volledigheid wenst verzoeker ook nog te verduidelijken dat hij geen referentie ging ophalen bij Colgate, maar dat het om een ontslagvergoeding ging”, dient erop gewezen dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk sprak over een referentiebrief (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, verklaringen 68-72). Aldus spreekt verzoeker zijn eerdere verklaringen nogmaals tegen, hetgeen de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt.

Uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend bij Colgate naar aanleiding van een vergadering waarop hij openlijk protesteerde tegen het verplicht gebruik van de Carnet de la Patria voor de werknemers. Verzoeker verklaarde dat hij zich naar aanleiding van deze problemen kwaad voelde en bijgevolg deelnam aan protesten tegen het Venezolaanse regime (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, verklaring 86 en p. 12, verklaring 145). Aangezien de reden van verzoekers ontslag immers niet aannemelijk is, zijn de door hem voorgehouden motieven om te gaan protesteren dat evenmin.

2.3.2.5. De geloofwaardigheid van verzoekers deelname aan protesten tegen het Venezolaanse regime en de hieruit voortvloeiende problemen wordt daarenboven eens te meer ondermijnd daar hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij ging protesteren omdat hij werd ontslagen (administratief dossier, stuk 5, “vragenlijst”, verklaring 3.5), terwijl hij pas op 8 september 2017 zou zijn ontslagen en zijn eerste deelname aan een betoging dateert van 23 januari 2017. Dit klemde des te meer daar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud benadrukte dat hij bij zijn deelname aan een protest op 12 april 2017 een laag profiel aanhield “want ik wilde mijn werk niet in gevaar brengen” (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, verklaring 87), hetgeen er tevens op wijst dat verzoeker op dat moment nog niet was ontslagen. Verzoeker kan geenszins worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift beweert dat zijn ontslag bij Colgate en zijn deelname aan betogingen over hetzelfde gaat, namelijk over het beleid van de regering. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen bij Colgate (zie *supra*).

In zoverre geloof kan worden gehecht aan verzoekers deelname aan protesten tegen het Venezolaanse regime, dient vastgesteld dat de verwondingen die hij hierbij opliep blijken zijn verklaringen niet het gevolg zijn van een persoonlijk probleem (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13, verklaring 160). Verzoeker dient dan ook te worden beschouwd als een toevallig slachtoffer van het geweld dat bij dergelijke protesten kan komen kijken. Wat betreft de medische documenten die verzoeker voorlegt (zie map 'Documenten', stuk 12) dient er vooreerst op gewezen dat een medisch attest geen sluitend bewijs

vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Zoals gesteld, in zoverre kan worden aangenomen dat verzoeker deelnam aan protesten tegen het Venezolaanse regime, dient vastgesteld dat hij hierbij niet persoonlijk werd geïdendeerd.

De geloofwaardigheid van verzoekers bewering dat hij na zijn opname in het ziekenhuis door de colectivos werd geïdendeerd omwille van zijn deelname aan het protest van 15 mei 2017 wordt ondermijnd door het onaannemelijk karakter van zijn verklaringen over zijn ontsnapping uit het ziekenhuis. Noch tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 5, "vragenlijst"), noch tijdens het relaas bij zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, verklaringen 85-91) maakte verzoeker enige melding van zijn nipte ontsnapping uit het ziekenhuis. Dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende tijd zou hebben gekregen om dit te vermelden, zoals hij in zijn verzoekschrift stelt, kan niet worden aangenomen. Zijn verklaringen werden er hem immers in het Spaans voorgelezen en wanneer hem werd gevraagd of hij nog iets had toe te voegen, antwoordde hij negatief. Ook bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud maakte verzoeker geen melding van het niet kunnen vermelden van zijn nipte ontsnapping tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en stelde hij zelfs dat het interview zeer open verliep (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, verklaringen 3 en 6). Dat verzoeker zijn nipte ontsnapping evenmin spontaan vermeldde tijdens zijn vrij relaas op zijn persoonlijk onderhoud toont aan dat het gebrek aan tijd tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins een verklaring vormt voor het onvermeld laten van dit kernelement van zijn vluchtrelaas.

Verzoekers vrees ten aanzien van Venezuela wordt tenslotte finaal ondermijnd doordat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij aanvankelijk van plan was om naar Venezuela terug te keren en pas van dit plan afweek toen hij van zijn advocaat/neef vernam dat er tegen hem een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18, verklaring 219). Dat verzoeker, los van het beweerde aanhoudingsbevel, overwoog om naar Venezuela terug te keren, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen in Venezuela op ernstige wijze. Dit klemmt des te meer daar verzoeker het aanhoudingsbevel niet vermeldde tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken of tijdens zijn vrij relaas op zijn persoonlijk onderhoud. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers advocaat/neef in zijn brief (verzoekschrift, stuk 15) stelt dat verzoeker op 26 januari 2017 werd gearresteerd door het CICPC omwille van een diefstal, terwijl verzoeker hiervan nooit eerder melding maakte. Aangezien de foto op het voorgelegde aanhoudingsbevel (zie map 'Documenten', stuk 13) niet verzoeker betreft, zoals hij in zijn verzoekschrift beaamt, doet in het licht van voorgaande vaststellingen afbreuk aan de bewijswaarde van dit document en bijgevolg ook aan de geloofwaardigheid van zijn bewering dat er tegen hem een aanhoudingsbevel zou zijn uitgevaardigd.

Uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen naar aanleiding van zijn beweerde deelname aan protesten tegen het Venezolaanse regime.

2.3.2.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt:

"[...] Uit zijn relaas blijkt duidelijk dat zijn hele familie zich sterk kant tegen de regering. Twee familieleden zijn zelfs politiek actief bij de oppositie. Eén van hen, nicht A.C. (Burgerlijk Ingenieur), was burgemeester van de gemeente Chichiriviche. Ook zijn neef en advocaat, A.C.C., is nog burgemeester geweest van de gemeente Chichiriviche. Beiden zijn intussen gevlucht naar Colombia voor het regime van Maduro. Zijn hele familie waren actieve leden bij de oppositie."

dient vastgesteld dat verzoeker nooit eerder melding maakte van politieke activiteiten van zijn familieleden, laat staan dat hij hierdoor persoonlijke problemen zou hebben gekend. In zoverre enig geloof kan worden gehecht aan zijn *post factum*-bewering dat zijn hele familie actief was bij de Venezolaanse oppositie, dient vastgesteld dat verzoeker hierbij geen gewag maakt van enig persoonlijk probleem hierdoor. Hij vermeldde immers enkel de problemen bij Colgate en wegens zijn beweerde deelname aan protesten, die hoger reeds ongeloofwaardig werden geacht, en vermeldde hierbij nooit de oppositionele activiteiten van zijn familie. Dat zijn nicht en neef intussen naar Colombia zouden zijn

gevlucht, blijkt bovendien niet uit de brief van zijn neef (verzoekschrift, stuk 15) die nochtans werd opgesteld op 19 oktober 2020.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift stelt:

“Verzoeker beroept zich in deze niet op de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela. Hij had immers een eigen woning en vast werk in Venezuela. Op socio-economisch vlak had hij niets tekort. Dit toont duidelijk aan dat verzoeker niet zomaar zijn hele hebben en houden en zijn familie achterlaat”,

dient erop gewezen dat het loutere vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen, wat ook zijn socio-economische omstandigheden mogen geweest zijn. Hij dient dit *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gezien het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.7. Waar verzoeker verwijst naar een rapport van de Verenigde Naties betreffende mensonterende omstandigheden in Venezuela (verzoekschrift, stuk 17), dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie en die bijgevolg niet volstaat teneinde verzoekers voorgehouden vluchtrelaas *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.8. De overige door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van aard om op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen.

Verzoekers paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, diploma's, Curriculum Vitae, uittreksel uit het woonregister en eigendomsbewijs van zijn woning (zie map 'Documenten', stukken 1-3, 5-6, 11, 14 en 18 en verzoekschrift, stukken 3-6 en 18) bevestigen louter verzoekers nationaliteit, identiteit, opleiding en woonplaatsen. Deze elementen worden heden niet betwist doch vertonen geen *nexus* met zijn vluchtrelaas. Verzoekers documenten inzake zijn tewerkstelling bij Colgate (zie map 'Documenten', stukken 4 en 7-9 en verzoekschrift, stuk 7) bevestigen louter zijn tewerkstelling maar bevatten geen enkel element waaruit de door hem voorgehouden problemen zouden kunnen blijken. Integendeel, hoger werd reeds vastgesteld dat de referentiebrief van 8 september 2017 niet verzoenbaar is met verzoekers verklaringen (zie *supra*). De documenten aangaande verzoekers verblijf in Chili (zie map 'Documenten', stukken 15-17 en 19-21) handelen niet over de door verzoeker voorgehouden problemen en tonen louter zijn verblijf in Chili aan, hetgeen heden niet wordt betwist. De brieven van PSUV (zie map 'Documenten', stuk 10 en verzoekschrift, stukken 8 en 9) zijn louter kopieën die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen. Bovendien wordt in deze brieven nergens vermeld waarom verzoeker wordt opgeroepen. Wat betreft de brieven van verzoekers vriend Y.Z., van zijn moeder en van zijn oom (verzoekschrift, stukken 10, 12 en 13) dient erop gewezen dat deze werden opgesteld na de bestreden beslissing en bijgevolg een gesolliciteerd karakter hebben. Daarenboven zijn ze afkomstig van verzoekers vriend, moeder en oom die *in casu* bezwaarlijk als een objectieve bron kunnen worden beschouwd.

2.3.2.9. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld als volgt:

“Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets>, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U bent hooggeschoold, had een eigen appartement en werd ook tijdens uw onbeperkt verlof verder betaald.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Verzoeker bevestigt dit overigens in zijn verzoekschrift en stelt hierover als volgt:

"Verzoeker beroept zich in deze niet op de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela. Hij had immers een eigen woning en vast werk in Venezuela. Op socio-economisch vlak had hij niets tekort. [...]

De enige reden waarom verzoeker uit Venezuela gevlucht is, is omwille van de persoonlijke vrees tot vervolging en omwille van het reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit blijkt duidelijk uit zijn asielrelaas. Uit niet blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela de aanleiding is." (eigen onderlijning).

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Om deze reden kan verzoeker bijgevolg evenmin steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Het Hof van Justitie heeft reeds aangegeven dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Zoals hoger vermeld kent Venezuela wijdverspreid geweld. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest Diakité. Zelfs wanneer zou worden aangenomen dat het geweld in Venezuela, waarvan niet wordt betwist dat het zich niet voordoet in de context van een gewapend conflict, als *"willekeurig"* dient te worden bestempeld, dan nog blijft de vaststelling dat het niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ressorteert en dat verzoeker verder niet aantoont dat hij hierdoor persoonlijk wordt geviséerd, wat nochtans vereist is opdat dit geweld aanleiding kan geven tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt dat het geweld dat in Carabobo en Falcón niet doelgericht zou zijn.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.3.4. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER